

EGY ALVÓHOZ

Hogy kettőzve vagyunk, egymás mellé állva, Géczy János 17
mint víztükör fölött a jégmadár szárnya,
észre nem veszed. Nem ragyogóbb pedig nálad,
ahol járunk, se a zöld partszegély, se a tengerárok,
se az ég felé törekvő mélyárnyú fügebokrok.
Tőlem sem sugárzóbbak a szívben élő szobrok,
sem a bronz, mely istennek kínál testet, ha lehetek
veled. Hullnak alá, rád, a tenyérynői, nagy falevelek.

Felébreds-e, szárnyával hogy valaki megérintett?
Gondolom a jégmadár járt erre, s megintett!

RÓZSALIGET

A propülleiára felfestett rózsára tekints,
fényárga a szírom khitonában,
melyen a virágníllás pírja is áthatol.
A mellbimbód árnya ilyen a könnyű ruhán!
Csak jelzi, milyen illata van, Zeuszra, milyen!
Nincs erőm mellé rózsakarót kötni,
se dalt írni hozzá, melyben röpdös a fülemüle.
Átlátszik rajtam belőlem minden.
Olyanná válok, mint a festmény.
A megfestett kép is, mint a Nap, fényes,
s mint kentaur, részben ember és részben lélek.

ISTENT IS MEGLEPI

- 18 Barbárszőke Hold téblábol a kertben. Az éjszakától
fekete a szája, hangosan számlálni tanulja a létet.
Ahogy galambok szokása, úgy ül hóként az ágra,
vagy, mint aki a sólyomszemű eget látja,
avagy, aki átnéz a túlsó világra. S nem tudja, mi az, amit figyel,
az üres beszédű harang mélykék vedreit,
a várost, amelyet magába zárt, miként látványt, a torony,
avagy a szemháj alatti téli rímeket.
Értelmére talál akképpen,
akár a szerelemben egy-egy szó a metafizikára,
avagy a franciák nyelvének hegyével megérintett halál.
Mindenhol: kölcsönvett élet.
Mindenhol: kölcsönvett pusztulás.
Legvégül verset motyog, a saját napjáról, amely Istent is meglepi:
benne olvassa azt, amit bár tud, de nem ismer önmagáról.
Olyasmiket, hogy a szó az emberé, a gondolat a nyelvé,
és hogy a rend nem egyéb magasba írt szavaknál.